

ÎNCHEIERE

24 septembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Vera Macinskaia
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Valeriu Guștiuc

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Valeriu Guștiuc împotriva Societății Comerciale „SML Tehnologie” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la încasarea sumei

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 aprilie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de către Valeriu Guștiuc și menținută hotărârea Judecătoriei Râșcani mun. Chișinău din 20 ianuarie 2014, prin care acțiunea a fost respinsă ca tardivă

constată:

La 23 iulie 2014, Valeriu Guștiuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva SC „SML Tehnologie” SRL cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii a indicat că în temeiul contractului individual de muncă din 12 martie 2010, încheiat între SC „SML Tehnologie” SRL ca beneficiar și Valeriu Guștiuc ca executor, i-a fost pusă sarcina cu privire la executarea lucrărilor „pozarea cablului L.J.F.O. Caracui, Sarata-Galbenă, Valea Florii, pilonilor de pichet, pozarea cablului F.O. prin canalizare telefonică, conform proiectului nr. 43 din 2009”.

Susține că executorul a executat lucrările contractate iar beneficiarul nu și-a onorat obligațiunile de plată, astfel încât datoria pârâtului față de reclamant, pentru executările executate, constituie 48325,23 lei.

Cu referire la art. art. 9, 512, 572 alin. (2), 753 alin. (1), 617 Cod civil și pct. 13.1 al contractului nr. 8 din 24 aprilie 2007, solicită, Valeriu Guștiuc, încasarea de la SC „SML Tehnologie” SRL în beneficiul său a sumei de 48325,23 lei cu titlu de datorie conform contractului individual de muncă și încasarea de la SC „SML Tehnologie” SRL în beneficiul lui Valeriu Guștiuc a sumei de 12471,88 lei cu titlu de dobândă de întârziere.

Prin hotărârea Judecătoriei Râșcani mun. Chișinău din 20 ianuarie 2014 acțiunea a fost respinsă ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 aprilie 2014 a fost respins apelul declarat de Valeriu Guștiuc și menținută hotărârea primei instanțe.

La 17 iunie 2014 Valeriu Guștiuc a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea deciziei instanței de apel cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe considerând că instanțele au aplicat o lege ce nu trebuia să fie aplicată și au interpretat eronat legea ce ține de începutul curgerii termenului de prescripție.

Menționează că la caz, relațiile avute cu intimatul sunt relații civile contractuale, ultimul asumându-și niște obligațiuni contractuale de achitare a prețului servicii/lucrări efectuate de către recurent.

Indică că la materialele pricinii sunt probe care confirmă faptul că lucrările efectuate au fost recepționate de SC „SML Tehnologie” SRL.

Afirmă că contractul cu SC „SML Tehnologie” SRL a fost încheiat la 12 martie 2010, termenul de executare a lucrărilor de către Valeriu Guștiuc fiind fixat de până la 30 aprilie 2010.

Susține că la 25 iulie 2011, Valeriu Guștiuc a somat SC „SML Tehnologie” SRL cu expedierea în adresa ultimului a reclamației cu solicitarea de achitarea sumei lucrărilor efectuate de 48325,23 lei, deoarece în contractul încheiat de părți nu era determinat termenul de achitare a prețului lucrărilor.

Consideră că SC „SML Tehnologie” SRL s-a aflat în întârziere după expirarea termenului prevăzut de lege de 7 zile din momentul recepționării somației, deoarece Valeriu Guștiuc a aflat despre refuzul intimatului de a achita suma solicitată și încălcarea dreptului său după expirarea termenului de 7 zile.

Relatează că la 08 august 2012, Valeriu Guștiuc a depus pentru prima dată cererea de chemare în judecată în acest litigiu, ceea ce denotă că dânsul a solicitat apărarea pe cale judecătorească a dreptului său. Atunci el s-a aflat în imposibilitate de a se prezenta în ședința de judecată și din motiv că nu avea avocat nu și-a putut apăra drepturile.

Consideră eronată aprecierea instanței de apel asupra începutului curgerii termenului de prescripție extensivă de la data sfârșitului lucrărilor 30 aprilie 2010 și consideră că termenul de prescripție de apărare pe cale judiciară curge din momentul în care pârâtul nu a răspuns la somația reclamantului de achitare a prețului.

Făcând referire la art. 575 Cod civil, consideră că instanțele de judecată a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

Totodată, declară că în conformitate cu art. 272 Cod civil, în situația din speță, curgerea termenului de prescripție se începe din ziua următoare după înaintarea cererii de către creditor, iar în cazul dânsului ca creditor, în cazul neexecutării obligației în termen de 7 zile de către debitor, apare dreptul la acțiune în ziua următoare și din acest moment începe curgerea termenului de prescripție.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei rezultă decizia instanței de apel a fost expediată în adresa recurentului la 12 mai 2014, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire nr. 1245 (f. d. 167).

Alte date la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 17 iunie 2014, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Valeriu Guștiuc nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Valeriu Guștiuc, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Valeriu Guștiuc ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Valeriu Guștiuc se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Vera Macinskaia

Dumitru Mardari